



SATVERSMES TIESAS KOLĒĢIJA

Jura Alunāna iela 1, Rīga, LV-1010. Tālrunis: 67830735, 67210274. E-pasts: tiesa@satv.tiesa.gov.lv

LĒMUMS PAR ATTEIKŠANOS IEROSINĀT LIETU

Rīgā

2026. gada 9. februārī

Satversmes tiesas 1. kolēģija šādā sastāvā: kolēģijas priekšsēdētāja Irēna Kucina, tiesneši Jautrīte Briede un Juris Juriss, kolēģijas sēdē izskatījusi [..] (turpmāk – Pieteikuma iesniedzējs) pieteikumu par lietas ierosināšanu (pieteikums Nr. 6/2026),

konstatēja:

1. Pieteikuma iesniedzējs lūdz Satversmes tiesu atzīt likuma “Par apdrošināšanu bezdarba gadījumam” 16.¹ pantu (turpmāk – apstrīdētā norma) par neatbilstošu Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk – Satversme) 1., 89., 91. pantam, 92. panta pirmajam un trešajam teikumam, 105. panta pirmajam un ceturtajam teikumam, 109. pantam un 116. pantam un attiecībā uz Pieteikuma iesniedzēju par spēkā neesošu no [datums].

2. Apstrīdētā norma nosaka: “Ja, izpildot attiecīgo tiesas spriedumu, tiesas apstiprinātu izlīgumu ar darba devēju vai attiecīgās valsts pārvaldes iestādes pieņemtu pārvaldes lēmumu, no darba devēja par labu personai tiek piedzīta un izmaksāta atlīdzība par darba piespiedu kavējumu attiecīgajā bezdarbnieka pabalsta saņemšanas periodā, personai ir pienākums Ministru kabineta noteiktajā kārtībā atmaksāt valsts sociālās apdrošināšanas nodarbinātības speciālajā budžetā saņemtā bezdarbnieka pabalsta summu.”

3. Saskaņā ar Satversmes tiesas likuma 19.² panta pirmo daļu konstitucionālo sūdzību var iesniegt ikviena persona, kura uzskata, ka tai

Satversmē ietvertās pamattiesības aizskar tiesību norma, kas neatbilst augstāka juridiska spēka tiesību normai. Savukārt šā panta sestās daļas 1. punkts prasa minēto uzskatu pamatot.

Ar spēkā stājušos tiesas spriedumu administratīvajā lietā tika atzīts par prettiesisku iestādes lēmums, ar kuru izbeigtas valsts civildienesta attiecības ar Pieteikuma iesniedzēju. Pēc Pieteikuma iesniedzēja atjaunošanas civildienestā ar augstākas iestādes lēmumu viņam atlīdzināti ar iestādes prettiesisko lēmumu radītie zaudējumi un izmaksāta nesaņemtā darba samaksa, kā arī aprēķināti normatīvajos aktos noteiktie nodokļu maksājumi un veiktas attiecīgās darba devēja obligātās sociālās apdrošināšanas iemaksas. Ņemot vērā minēto, Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūra (turpmāk – aģentūra) konstatēja Pieteikuma iesniedzēja bezdarbnieka pabalsta pārmaksu un, pamatojoties uz apstrīdēto normu, pieprasīja viņam atmaksāt pārmaksāto bezdarbnieka pabalstu. Ar pirmās un apelācijas instances tiesas spriedumu noraidīts Pieteikuma iesniedzēja pieteikums par aģentūras lēmuma atcelšanu. Ar Senāta rīcības sēdes lēmumu atteikts ierosināt kasācijas tiesvedību.

Atbilstoši Satversmes tiesas likumam personas pamattiesību aizskārums ir konstatējams, ja: pirmkārt, personai Satversmē ir ietvertas konkrētās pamattiesības, proti, apstrīdētā norma ietilpst konkrēto pamattiesību tvērumā; otrkārt, tieši apstrīdētā norma aizskar personai Satversmē ietvertās pamattiesības (*sk. Satversmes tiesas 2016. gada 23. novembra lēmuma par tiesvedības izbeigšanu lietā Nr. 2016-02-01 5. punktu*). Turklāt jāpastāv tiešai saiknei starp personas pamattiesību aizskārumu un pieteikumā apstrīdēto normu (*piemēram, Satversmes tiesas 2010. gada 18. februāra sprieduma lietā Nr. 2009-74-01 12. punkts*). Personai jāsniedz ticams pamatojums tam, ka tiesību normas izraisītās nelabvēlīgās sekas rada tieši viņai pamattiesību aizskārumu (*sk. Satversmes tiesas 2013. gada 10. maija sprieduma lietā Nr. 2012-16-01 22.1. punktu*).

3.1. No pieteikuma secināms, ka Pieteikuma iesniedzējs uzskata, ka apstrīdētā norma aizskar viņam Satversmes 105. panta pirmajā teikumā ietvertās tiesības uz īpašumu un 109. pantā ietvertās tiesības uz sociālo nodrošinājumu, jo paredz pienākumu atmaksāt saņemto bezdarbnieka pabalstu. Apstrīdētā norma arī paredzot nepamatoti atšķirīgu attieksmi un diskriminē Pieteikuma iesniedzēju, tādēļ tā neatbilstot arī Satversmes 91. pantam.

Līdz ar to pieteikums par apstrīdētās normas atbilstību Satversmes 91. pantam, 105. panta pirmajam teikumam un 109. pantam atbilst Satversmes

tiesas likuma 19.² panta pirmajā daļā un sestās daļas 1. punktā noteiktajām prasībām.

3.2. Pieteikuma iesniedzējs uzskata, ka apstrīdētā norma aizskar viņam Satversmes 105. panta ceturtajā teikumā ietvertās pamattiesības.

Satversmes 105. panta ceturtais teikums nosaka tiesisko kārtību īpašuma piespiedu atsavināšanai sabiedrības vajadzībām. Satversmes tiesa jau ir atzinusi, ka šis teikums neregulē situācijas, kas rodas sakarā ar valsts noteiktu piespiedu līdzekļu izpildi (*piemēram, Satversmes tiesas 2015. gada 8. aprīļa sprieduma lietā Nr. 2014-34-01 12.3. punkts*) vai, piemēram, nodokļu maksāšanas pienākumu (*sk. Satversmes tiesas 2018. gada 18. oktobra sprieduma lietā Nr. 2018-04-01 13. punktu*).

Ņemot vērā minēto Satversmes tiesas judikatūru, pieteikumā nav pamatots tas, kādā veidā apstrīdētajā normā paredzētais pienākums atmaksāt pārmaksātā bezdarbnieka pabalsta summu ietilpst tieši Satversmes 105. panta ceturtajā teikuma tvērumā un kā apstrīdētā norma aizskar Pieteikuma iesniedzējam šajā Satversmes normā ietvertās pamattiesības.

Līdz ar to pieteikums par apstrīdētās normas atbilstību Satversmes 105. panta ceturtajam teikumam neatbilst Satversmes tiesas likuma 19.² panta pirmajā daļā un sestās daļas 1. punktā noteiktajām prasībām.

3.3. Pieteikuma iesniedzējs uzskata, ka apstrīdētā norma aizskar viņam arī Satversmes 92. panta pirmajā teikumā ietvertās tiesības uz taisnīgu tiesu, kā arī trešajā teikumā ietvertās tiesības uz atbilstīgu atlīdzinājumu.

Pieteikuma iesniedzējs nav pamatojis, kā tieši apstrīdētā norma, kas noteic vienīgi pienākumu atmaksāt pārmaksātā bezdarbnieka pabalsta summu, rada viņam Satversmes 92. panta pirmajā teikumā ietverto pamattiesību aizskārumu. Pieteikumā ir norādīti apsvērumi par iespējamiem tiesību uz taisnīgu tiesu pārkāpumiem vairākās konkrētās administratīvajās lietās. Tomēr tie nevar būt par pamatu lietas ierosināšanai Satversmes tiesā, jo Satversmes tiesa nepārvērtē tiesību normu piemērošanas un interpretācijas jautājumus konkrētās lietās (*piemēram, Satversmes tiesas 2017. gada 17. novembra lēmuma par tiesvedības izbeigšanu lietā Nr. 2017-01-01 11. punkts*).

Satversmes tiesa ir atzinusi, ka Satversmes 92. panta trešais teikums ietver personas tiesības saņemt atbilstīgu atlīdzinājumu, ja ir pārkāptas tās tiesības vai ar likumu aizsargātās intereses. Valstij ir pienākums nodrošināt efektīvu aizsardzību ikvienam, kura tiesības ir pārkāptas (*sk. Satversmes tiesas 2012. gada 6. jūnija sprieduma lietā Nr. 2011-21-01 6. punktu*). Savukārt bezdarbnieka pabalsts ir daļa

no valsts sociālā nodrošinājuma sistēmas, ko likumdevējs ir ieviesis, pildot tam Satversmes 109. pantā ietvertu pozitīvo pienākumu. Personai ir tiesības saņemt bezdarbnieka pabalstu, ja ir iestājies bezdarba gadījums (*sal. Satversmes tiesas 2021. gada 31. marta sprieduma lietā Nr. 2020-35-01 9. punkts*).

Pieteikumā nav pamatots tas, kā apstrīdētajā normā ietvertais pienākums atmaksāt pārmaksātā bezdarbnieka pabalsta summu ietilpst Satversmes 92. panta trešajā teikumā ietvertu tiesību uz atbilstīgu atlīdzinājumu tvērumā. Pieteikuma iesniedzējs vispārīgi norādījis, ka augstākas iestādes piešķirtais atlīdzinājums pēc bezdarbnieka pabalsta atmaksas vairs neesot atbilstīgs. Tomēr apstrīdētā norma neattiecas uz procesu, kurā tiek noteikts atlīdzinājums par darba piespiedu kavējumu, ne arī nosaka šī atlīdzinājuma apmēru. Proti, ir nošķirams process, kurā tiek noteikts atlīdzinājums par darba piespiedu kavējumu, un personas pienākums atmaksāt iepriekš par attiecīgo periodu saņemto bezdarbnieka pabalstu.

Līdz ar to pieteikums par apstrīdētās normas atbilstību Satversmes 92. panta pirmajam un trešajam teikumam neatbilst Satversmes tiesas likuma 19.² panta pirmajā daļā un sestās daļas 1. punktā noteiktajām prasībām.

Pieteikuma iesniedzējs arī vispārīgi norādījis, ka apstrīdētā norma neatbilst Satversmes 1., 89. un 116. pantam. Tomēr pieteikumā nav pamatots tas, kādas konkrētas pamattiesības Pieteikuma iesniedzējam izriet no Satversmes 1., 89. un 116. panta un kādā veidā apstrīdētā norma aizskar šīs viņa pamattiesības.

Līdz ar to pieteikums par apstrīdētās normas atbilstību Satversmes 1., 89. un 116. pantam neatbilst Satversmes tiesas likuma 19.² panta pirmajā daļā un sestās daļas 1. punktā noteiktajām prasībām.

4. Saskaņā ar Satversmes tiesas likuma 19.² panta otro daļu pieteikumu var iesniegt tikai tad, ja ir izmantotas visas iespējas aizstāvēt savas aizskartās tiesības ar vispārējiem tiesību aizsardzības līdzekļiem vai arī tādu nav.

Pieteikuma iesniedzējs ir izmantojis visas iespējas aizstāvēt savas tiesības ar vispārējiem tiesību aizsardzības līdzekļiem. Proti, aģentūras lēmums, ar kuru uzlikts pienākums atmaksāt bezdarbnieka pabalstu, pārsūdzēts tiesā. Pirmās instances tiesas spriedums pārsūdzēts apelācijas instances tiesā, savukārt tās spriedums pārsūdzēts kasācijas instances tiesā. Ar Senāta rīcības sēdes lēmumu pēc Pieteikuma iesniedzēja kasācijas sūdzības atteikts ierosināt kasācijas tiesvedību. Minētais lēmums nav pārsūdzams.

Satversmes tiesas likuma 19.² panta ceturtās daļas pirmais teikums nosaka: “Konstitucionālo sūdzību (pieteikumu) Satversmes tiesai var iesniegt sešu mēnešu laikā pēc pēdējās institūcijas nolēmuma spēkā stāšanās.”

Konkrētajā gadījumā termiņš konstitucionālās sūdzības iesniegšanai ir skaitāms no [datums], kad stājās spēkā Senāta lēmums par atteikšanos ierosināt kasācijas tiesvedību. Pieteikums Satversmes tiesā iesniegts 2026. gada 9. janvārī. Tādējādi minētais sešu mēnešu termiņš ir ievērots.

Līdz ar to pieteikums par apstrīdētās normas atbilstību Satversmes 91. pantam, 105. panta pirmajam teikumam un 109. pantam atbilst Satversmes tiesas likuma 19.² panta otrajā daļā un ceturtās daļas pirmajā teikumā noteiktajām prasībām.

5. Saskaņā ar Satversmes tiesas likuma 18. panta pirmās daļas 4. punktu pieteikumā ir jānorāda juridiskais pamatojums, proti, jāpamato apstrīdētās normas neatbilstība katrai prasījumā Satversmes tiesai norādītajai augstāka juridiskā spēka tiesību normai.

5.1. Pieteikuma iesniedzējs uzskata, ka apstrīdētā norma neatbilst Satversmes 105. panta pirmajā teikumā ietvertajām tiesībām uz īpašumu.

Satversmes tiesa ir atzinusi, ka tiesības uz īpašumu var tikt ierobežotas, ja šis ierobežojums ir noteikts ar pienācīgā kārtībā pieņemtu tiesību normu, tam ir leģitīms mērķis un tas ir samērīgs (*piemēram, Satversmes tiesas 2021. gada 7. oktobra sprieduma lietā Nr. 2020-59-01 17. punkts*). Savukārt, noskaidrojot, vai ierobežojums ir samērīgs ar tā leģitīmo mērķi, Satversmes tiesa pārbauda: 1) vai izraudzītie līdzekļi ir piemēroti leģitīmā mērķa sasniegšanai jeb vai ar izraudzīto līdzekli var sasniegt leģitīmo mērķi; 2) vai šāda rīcība ir nepieciešama jeb vai leģitīmo mērķi nevar sasniegt ar indivīda tiesības mazāk ierobežojošiem līdzekļiem; 3) vai ierobežojums ir atbilstošs jeb vai labums, ko iegūst sabiedrība, ir lielāks par indivīda tiesībām nodarīto kaitējumu (*sal. Satversmes tiesas 2020. gada 11. decembra sprieduma lietā Nr. 2020-59-01 20. punktu*).

Pieteikumā norādīts, ka apstrīdētajā normā ietvertais pamattiesību ierobežojums nav noteikts ar pienācīgā kārtībā pieņemtu tiesību normu. Pieteikumā citēta likuma “Par apdrošināšanu bezdarba gadījumam” grozījumu anotācija un norādīts uz pretrunīgu tās pamatojumu, kā arī tas, ka likumdevējs nav vērtējis likumprojekta atbilstību Satversmei un starptautiskajām saistībām.

Satversmes tiesa ir atzinusi, ka ne katrs procedūras pārkāpums ir pamats uzskatīt, ka pieņemtajam aktam nav juridiska spēka. Lai procedūras pārkāpuma

dēļ kādu aktu atzītu par spēkā neesošu, jābūt pamatotām šaubām, ka tādā gadījumā, ja procedūra tiktu ievērota, būtu pieņemts atšķirīgs lēmums (*sk. Satversmes tiesas 2019. gada 6. marta spriedums lietā Nr. 2018-11-01 18.5. punktu*). Turklāt Satversmes tiesa ir secinājusi, ka likumprojekta anotācija ir tikai viens no avotiem, kas sniedz informāciju par tiesību akta nepieciešamību, piemērošanu un ietekmi uz dažādām jomām. Anotācijā ietvertais pamatojums ļauj sabiedrībai gūt priekšstatu par tiem apsvērumiem, kas bijuši par pamatu tiesību normas pieņemšanai, un sekmē tādas pārliecības veidošanos sabiedrībā, ka tiesību normu pieņemšanas gaitā nepieciešamība ierobežot Satversmē garantētās pamattiesības ir rūpīgi izsvērtas. Tomēr anotācijā ietvertā pamatojuma detalizācijas apjoms pats par sevi nevar būt kritērijs labas likumdošanas principa pārkāpuma konstatācijai (*sk. Satversmes tiesas 2020. gada 12. februāra sprieduma lietā Nr. 2019-05-01 19.1.2. punktu*). Ievērojot minēto, pieteikumā nav sniegts Satversmes tiesas judikatūrai atbilstošs juridiskais pamatojums tam, ka Pieteikuma iesniedzēja norādītie pārkāpumi apstrīdētās normas pieņemšanas procesā būtu būtiski.

Pieteikuma iesniedzējs paudis vispārīgu viedokli, ka pamattiesību ierobežojumam nav leģitīma mērķa, jo persona, kas tiesiski ieguvusi īpašumu, neapdraudot Satversmes 116. pantā ietvertās intereses. Tomēr šāds viedoklis nav uzskatāms par juridisko pamatojumu Satversmes tiesas likuma izpratnē.

Pieteikumā nav sniegts Satversmes tiesas judikatūrai atbilstošs juridiskais pamatojums tam, kādēļ apstrīdētā norma nesamērīgi ierobežo Pieteikuma iesniedzēja pamattiesības. Proti, Pieteikuma iesniedzējs ir paudis viedokli, ka pamattiesību ierobežojums nav piemērots leģitīmā mērķa sasniegšanai un tas nav samērīgs. Tomēr pieteikumā ietvertie apsvērumi balstīti Pieteikuma iesniedzēja uzskatā, ka bezdarbnieka pabalsts un ar to saistītās sociālās apdrošināšanas iemaksas un nesaņemtā darba samaksa un ar to saistītās sociālās apdrošināšanas iemaksas ir gūtas dažādos periodos. Tāpat saņemtais bezdarbnieka pabalsts ticis izmantots atbilstoši tā mērķim, tādēļ neesot pamata uzskatīt, ka tas neatbilst sociālās apdrošināšanas principiem un no tā ciestu nodarbinātības speciālais budžets.

Valsts sociālās apdrošināšanas mērķis ir nodrošināt, lai, iestājoties likumā noteiktiem sociālajiem riskiem, arī bezdarbam, būtu apdrošināts personas risks zaudēt darba ienākumu (*sk. Satversmes tiesas 2021. gada 31. marta sprieduma lietā Nr. 2020-35-01 9. punktu*). Sociālās apdrošināšanas sistēmas ietvaros personai tiek izmaksāts sociālās apdrošināšanas pabalsts, kas sedz daļu no personas gūtajiem ienākumiem, kādi tai bija sociālā riska iestāšanās brīdī un kurus

tā nespēj iegūt sociālā riska iestāšanās dēļ. Sociālās apdrošināšanas mērķis ir novērst vai mazināt apdrošinātās personas ienākumu zaudējumu, kas rodas likumā paredzētā sociālā riska iestāšanās gadījumā (*piemēram, Senāta 2020. gada 14. jūlija sprieduma lietā Nr. SKA-247/2020 7. punkts*).

Pieteikumā nav apsvērts tas, ka, lai arī bezdarbnieka pabalsts un atlīdzinājums par nesaņemto darba samaksu faktiski izmaksāts secīgi dažādos laikos, tie abi attiecas un tikuši izmaksāti par vienu un to pašu periodu, proti, darba piespiedu kavējuma laiku. Attiecīgi pieteikumā nav sniegts juridiskais pamatojums tam, kādēļ pienākums atmaksāt bezdarbnieka pabalstu par periodu, par kuru persona vēlāk no darba devēja saņēmusi darba samaksu un par kuru veiktas sociālās apdrošināšanas iemaksas, nevarētu kalpot iespējamā legītimā mērķa – sabiedrības labklājības aizsardzība – sasniegšanai. Tāpat pieteikumā nav sniegts juridiskais pamatojums tam, kādēļ šādā situācijā indivīda tiesībām nodarītais kaitējums ir lielāks nekā sabiedrības gūtais labums.

Līdz ar to pieteikums par apstrīdētās normas iespējamo neatbilstību Satversmes 105. panta pirmajam teikumam neatbilst Satversmes tiesas likuma 18. panta pirmās daļas 4. punktā noteiktajām prasībām.

5.2. Pieteikuma iesniedzējs uzskata, ka apstrīdētā norma neatbilst Satversmes 109. pantā ietvertajām tiesībām uz sociālo nodrošinājumu.

Satversmes tiesa atzinusi, ka kritēriji, pēc kuriem vērtējama tiesību normas atbilstība sociālajām tiesībām, var atšķirties atkarībā no tā, vai konkrētā norma ierobežo personai piešķirtās tiesības vai arī nosaka valsts pozitīvo pienākumu izpildi (*sk. Satversmes tiesas 2021. gada 31. marta sprieduma lietā Nr. 2020-35-01 8. punktu*). Satversmes 109. pantā garantētās tiesības var ierobežot, ja ierobežojums ir noteikts ar pienācīgā kārtībā pieņemtu tiesību normu, tam ir legītimā mērķis un tas ir samērīgs (*sk. Satversmes tiesas 2010. gada 15. aprīļa sprieduma lietā Nr. 2009-88-01 11. punktu*).

Pieteikumā vispārīgi norādīts, ka ar apstrīdēto normu likumdevējs nav izpildījis tam no Satversmes 109. panta izrietošo pienākumu nodrošināt ikvienam tiesības uz sociālo nodrošinājumu bezdarba un vecuma gadījumā. Tomēr šāda vispārīga norāde nav uzskatāma par juridisko pamatojumu. Pieteikumā nav sniegts Satversmes tiesas judikatūrai atbilstošs juridiskais pamatojums par apstrīdētās normas iespējamo neatbilstību tieši Satversmes 109. pantam.

Līdz ar to pieteikums par apstrīdētās normas iespējamo neatbilstību Satversmes 109. pantam neatbilst Satversmes tiesas likuma 18. panta pirmās daļas 4. punktā noteiktajām prasībām.

5.3. Pieteikuma iesniedzējs uzskata, ka apstrīdētā norma neatbilst Satversmes 91. pantā ietvertajam tiesiskās vienlīdzības principam un diskriminācijas aizlieguma principam.

Pārbaudot apstrīdētās normas atbilstību Satversmes 91. panta pirmajam teikumam, Satversmes tiesa noskaidro: 1) vai un kuras personas (personu grupas) atrodas pēc noteiktiem kritērijiem salīdzināmos apstākļos; 2) vai apstrīdētā norma paredz vienādu vai atšķirīgu attieksmi pret šīm personām; 3) vai šāda attieksme ir noteikta ar pienācīgā kārtībā pieņemtu tiesību normu; 4) vai šādai attieksmei ir objektīvs un saprātīgs pamats, proti, tai ir leģitīms mērķis un vai ir ievērots samērīguma princips (*piemēram, Satversmes tiesas 2020. gada 2. novembra sprieduma lietā Nr. 2020-14-01 8. punkts*). Savukārt diskriminācijas aizlieguma princips papildina, precizē un palīdz piemērot tiesiskās vienlīdzības principu konkrētās situācijās. Diskriminācijas aizlieguma principa mērķis ir izskaust atšķirīgu attieksmi, kas balstīta uz kādu nepieļaujamu kritēriju (*sk. Satversmes tiesas 2018. gada 29. jūnija sprieduma lietā Nr. 2017-28-0306 9. punktu*). Šādi kritēriji ir, piemēram, dzimums, rase, nacionālā piederība, reliģiskā pārliecība, piederība pie noteiktas sociālās grupas (*sk. Satversmes tiesas 2008. gada 29. aprīļa sprieduma lietā Nr. 2007-25-01 7.1. punktu*). Tāpēc, pamatojot apstrīdēto normu iespējamo neatbilstību Latvijas Republikas Satversmes 91. panta otrajam teikumam, pieteikumā arī jāpamato, ka atšķirīgā attieksme ir balstīta uz kādu no nepieļaujamajiem kritērijiem.

Pieteikumā vispārīgi norādīts, ka apstrīdētā norma valstij kā kaitējuma nodarītājam piešķir priekšrocības salīdzinājumā ar Pieteikuma iesniedzēju, tostarp atbrīvo aģentūru no pienākuma atlīdzinājumu par kaitējumu budžetam prasīt valsts pārvaldes ietvaros, kā arī ļauj tai ar administratīvo aktu pārskatīt spēkā stājušos tiesu nolēmumus. Pieteikuma iesniedzējs norāda, ka apstrīdētā norma viņu diskriminē tā iemesla dēļ, ka viņš pieprasījis iestādei atlīdzināt kaitējumu par darba piespiedu kavējumu. Tomēr pieteikumā nav norādīts Satversmes tiesas judikatūrai atbilstošs juridiskais pamatojums par to, kuras personas atrodas pēc noteiktiem kritērijiem salīdzināmos apstākļos, kādā veidā apstrīdētā norma paredz atšķirīgu attieksmi pret šīm personām, kā arī to, vai šādai attieksmei ir objektīvs un saprātīgs pamats. Pieteikumā arī nav ietverti juridiski apsvērumi tam, kādēļ apstrīdētā norma paredzētu atšķirīgu attieksmi, balstītu uz kādu no Satversmes 91. panta otrajā teikumā ietvertajiem nepieļaujamajiem kritērijiem.

Līdz ar to pieteikums par apstrīdētās normas iespējamo neatbilstību Satversmes 91. pantam neatbilst Satversmes tiesas likuma 18. panta pirmās daļas 4. punktā noteiktajām prasībām.

Ņemot vērā konstatēto un pamatojoties uz Satversmes tiesas likuma 20. panta piektās daļas 3. punktu, Satversmes tiesas 1. kolēģija

nolēma:

atteikties ierosināt lietu pēc [..] pieteikuma (pieteikums Nr. 6/2026).

Lēmums nav pārsūdzams.

Kolēģijas priekšsēdētāja

Irēna Kucina